

IK HEB HET BERICHT VAN BETTY ONTLIJFERD!

Ik lig in bed, maar niet in mijn pyjama. Het is half een geweest.

VANDAAG ZESENZEVENTIG
MINUTEN NA
MIDDERNACHT
WAAR ALLES BEGON.

Dit is het bericht dat ik te zien kreeg. Dat wil zeggen dat ik naar de fabriek in de Oudestraat moet. Dan moet ik nu weg als ik op tijd wil komen. Ik moet mijn skateboard pakken en weggaan zonder geluid te maken. Als mijn oom wakker wordt, vermoordt hij me. En terecht. Maar ik kan niet anders. Ik kan en wil nu niet opgeven, zeker niet met Betty in de buurt. Bovendien wil ik niet dat iemand de leden van de broederschap iets aandoet door mijn schuld.

Ik skateboard door de straten.

Het is heerlijk om op dit tijdstip op mijn skateboard te rijden. Er is niemand op straat. Ik heb vandaag ontdekt dat alle leden van de broederschap bij mij op school zitten. Alleen van Zwaan weet ik het nog niet. Ik zie twee mogelijkheden.

Eén: Op alle middelbare scholen wemelt het van de deuropeners.

Twee: Alle deuropeners zitten bij mij op school.

Kun je je dat voorstellen, dat ik op een school voor deuropeners zit? Mijn oom zou een hartaanval krijgen als hij het wist. Je moest eens weten wat hij betaalt om me naar die school te kunnen laten gaan!

Ik ben een beetje nerveus omdat ik straks alleen ben met Betty.

Daar, in de deuropening van de fabriek staat Betty. Ze lijkt wel een geest, in het pikkedonker met haar masker verlicht door het scherm-
pje van haar mobiel. Over geen aandacht trekken gesproken...

'Hallo, Lia.'

'Hallo, Sla... Hallo, Betty.'

Ze slaakt weer zo'n zucht waar ik bloednerveus van word.

'Ik vind dit net zo vervelend als jij. Maak je geen zorgen, we hoe-
ven geen vrienden te zijn. Het enige wat telt, is dat ik de beste ben in
het beveiligen van gedachtehuisjes. Daarom is het mijn taak om je
te leren hoe dat moet.'

We gaan de fabriek binnen.

Betty de beste? Waarom niet, ze weet toch altijd alles beter? O, ik
hoop maar dat ik dat niet hardop heb gezegd... maar Betty kijkt me
aan met zo'n blik van 'als ik zou kunnen gaf ik je een dreun, maar ik
doe het niet omdat het niet hoort.'

Ze blijft maar praten, alsof ik privéles krijg. Ik zet alles even op een
rijtje:

Punt 1: Het belangrijkste is dat ik de DEUREN VAN MIJN GE-
DACHTEHUISJE MOET BESCHERMEN.

Punt 2: In de gedachtewereld is niets onmogelijk voor mensen
die meer krachten hebben, dus de gangbare sloten, zoals een
kettingslot, helpen niet.

Punt 3: Gedachtesloten moeten raadsels, labyrinten zijn...

Punt 4: Hoe ingewikkelder ze zijn, hoe langer het duurt voordat
ze opengaan, en zoals we al weten is het belangrijkste in de
gedachtewereld tijd. Meer dan een uur in iemands hoofd en...
pats, einde verhaal.

Punt 5: Ik moet mijn sloten versterken, want de sloten die ik nu
heb, zijn onbewust ontstaan en daar heb je nauwelijks iets aan.

En hoe weet zij nou wat voor sloten ik heb? Dat weet ik zelf niet eens, want ik ben nog nooit in mijn eigen hoofd geweest.

'Ben je zonder toestemming in mijn hoofd geweest?'

'Natuurlijk. Dat moest er nog eens bij komen dat dat niet zou mogen! Maar ik was er niet omdat ik jou of je gedachtehuisje zo interessant vind, maar omdat onze veiligheid, die van mij en de andere leden van de broederschap, ervan afhangt of jij je deuren goed sluit. Wie denk je dat er vannacht voor heeft gezorgd dat de gedachtehuisjes van de leden van de broederschap niet zijn aangevallen? Denk je echt dat jij dat alleen gedaan hebt?'

Dat was gemeen, maar ze heeft wel gelijk. Op dit moment ben ik een gevaar voor de broederschap.

'Oké Betty, vertel maar hoe ik mijn huisje beter kan beschermen.'

Ze kijkt me verbaasd aan en heel even vergeten we dat we elkaar niet kunnen uitstaan.

Ze gaat me leren mijn eigen huisje binnen te gaan! Hoe meer ze me vertelt, hoe enthousiaster ik word. Ik kan gewoon niet wachten.

Ik moet toegeven dat ik best zenuwachtig ben. Het lijkt me cool om te zien hoe mijn gedachtehuisje eruitziet, maar ik ben bang dat ik het niks zal vinden. Wat als mijn huisje somber is en net zo akelig als dat van Betty? Ik ben niet echt een 'schattig' meisje, dat heb ik altijd wel geweten.

'Om je eigen huisje binnen te kunnen gaan, moet je je handpalmen tegen elkaar houden... Zo, voor je borst, en dan vorm je met je armen een cirkel alsof je iemand omhelst.'

Ik ben klaar om te beginnen, maar ik blijf stokstijf staan.

Ze raakt me aan. Betty is achter me gaan staan om me te helpen en ze raakt me aan. Ik kan er niks aan doen, ik krijg de rillingen als ze me aanraakt. Bovendien heb ik haar niet gevraagd om samen met mij mijn huisje binnen te gaan. En al helemaal niet de eerste keer. Ik had het beleefder gevonden als ze me alleen had laten gaan.

'Lia, als je wilt dat ik je leer om je deuren goed te sluiten, zal ik in je huisje moeten zijn, dat snap je toch wel? We hebben niet veel tijd, dus laten we onze problemen even vergeten, oké?'

Ze heeft gelijk. Betty heeft gelijk. Maar er is iets waar ik de zenuwen van krijg en dat wil ik oplossen voordat we naar binnen gaan.

'Mag ik misschien weten waarom je zo'n hekel aan me hebt? Voor zover ik weet, heb ik je nooit iets misdaan. Ik mag je niet, maar daarom heb ik je nog niet zo slecht behandeld als jij mij.'

Eerst lijkt het alsof ze geen antwoord wil geven. Maar dan zucht ze, zoals gewoonlijk, en begint ze te praten.

'Lia, ik weet dat ze je hebben uitgelegd hoe onze broederschap werkt. Dat we een cirkel vormen en dat we met zijn zessen moeten zijn om onze krachten te kunnen gebruiken. Heb je je niet afgevraagd waarom we nu pas naar je op zoek zijn gegaan en niet eerder...? Precies, omdat iemand die beter was dan jij er niet meer is, en jij nu zijn plaats inneemt. In het belang van de broederschap kan ik daar wel mee leven, maar vraag me niet om je geweldig te vinden of om te vergeten dat je slechts een vervanger bent. Dus ga maar weer klaarstaan. Handpalmen tegen elkaar voor je borst, een cirkel maken, en als je er klaar voor bent, druk je je handen tegen elkaar alsof je de lucht ertussenuit wilt persen, alsof je de lucht wilt omarmen. Dat is het, kom op...'

Nu begrijp ik het. Ik weet niet hoe, maar nu begrijp ik het helemaal. Andrew. Hij stond op de foto in Betty's gedachtehuisje. En er was een wazige deur, een deur die hoort bij deuropeners die volgens Jacob verloren zijn gegaan, vlak naast die van Betty.

'Andrew? Het spijt me, Betty. Jullie waren heel goede vrienden, toch?'

'Houd nu eindelijk eens je mond, Lia, en ga aan de slag. De eerste keer dat je je eigen huis binnengaat, moet je een dubbel raadsel oplossen. Het eerste is je onbewuste hindernis, en als je die overwint, kom je in het voorportaal.

Het tweede is het slot op je deur. Begin maar! En vergeet niet, als je de deur vindt, vind je ook de sleutel.'

Ik concentreer me uit alle macht. In eerste instantie krijg ik geen beweging in mijn handen, maar... dan raken mijn handen bijna mijn borst... en...

Zoeff.

Bekijk de tekening van opzij. In de ramen staat een getal verborgen.

